

ELIZABETH STROUT

Frații Burgess

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

CUPRINS

Prolog	7
CARTEA ÎNTÂI.....	15
CARTEA A DOUA.....	97
CARTEA A TREIA.....	201
CARTEA A PATRA.....	273
Mulțumiri.....	379

CARTEA ÎNTÂI

Într-o după-amiază vântoasă, în cartierul Park Slope din Brooklyn, New York, Helen Farber Burgess își făcea bagajele pentru vacanță. O valiză mare, albastră era desfăcută pe pat, iar hainele pe care ea și soțul le aleseseră cu o noapte înainte stăteau împăturite și puse teanc pe șezlongul de alături. Lumina soarelui se tot ițea înăuntru printre norii mișcători de-afară, făcând mânerile de alamă ale patului să strălucească cu putere și valiza să pară de un albastru-intens. Helen se fâțâia între garderobă – cu oglinzile sale enorme, tapetul de pânză groasă, crem și lemnăria întunecată ce împrejmuia fereastra lungă – și dormitorul cu uși franțuzești închise acum, dar care pe vreme mai caldă se deschideau către un cerdac ce dădea spre grădină. Helen simțea un soi de paralizie mentală, care se producea când făcea bagajele pentru excursii, așa că țârâitul strident al telefonului o făcu să se simtă ușurată. Când văzu pe ecran NUMĂR PRIVAT, își dădu seama că era ori soția unuia dintre partenerii de la firma de avocatură a soțului său – o firmă prestigioasă, cu avocați celebri –, ori cumnatul ei, Bob, care își ținea numărul la secret de ani buni, dar nu era, și n-avea în veci să fie celebru câtuși de puțin.

– Mă bucur că ești tu, zise trăgând din sertarul biroului o eșarfă colorată, ridicând-o în lumină și aruncând-o apoi pe pat.

– Te bucuri? se auzi, surprinsă, vocea lui Bob.

– Mă temeam că-i Dorothy.

Înaintând spre fereastră, Helen aruncă o privire în grădină. Prunul se legăna în vânt, iar pe pământ se învârteceau frunze galbene, căzute din planta agățătoare.

– De ce nu voiai să fie Dorothy?

– Mă cam obosește în perioada asta.

– Ești pe cale să pleci cu ei într-o excursie de-o săptămână.

– Zece zile. Da, știu.

O pauză scurtă, apoi Bob scoase un „mdaa“, cu vocea devenindu-i la iuțelă înțelegătoare, caldă – e punctul lui forte, își zise Helen, ciudata lui abilitate de a pătrunde în bula micuță a lumii personale a altcuiva în doar câteva secunde. Asta ar fi trebuit să-l facă un soț bun, însă nu funcționa, se pare, așa: nevasta lui Bob îl părăsise cu ani în urmă.

– Am mai fost cu ei, îi reaminti Helen. O să fie în regulă. Alan e un tip extrem de drăguț. Cam nesărat.

– Și partener executiv în firmă, zise Bob.

– Și asta, da, gânguri Helen, jucăușă. Ar fi cam greu de zis „Știți, am prefera să mergem singuri în excursia asta“. Jim zice că fata lor mai mare face cam urât în perioada asta – e la liceu – și consilierul de familie a sugerat ca Dorothy și Alan să plece un timp, să ia distanță. Nu știu de ce ai „lua distanță“ dacă ai un copil care-ți dă bătaie de cap, dar uite-ne!

– Nici eu nu știu, rosti cu sinceritate Bob, apoi: Helen, chestia asta abia s-a întâmplat.

Ea îl ascultă, în vreme ce împătorea o pereche de pantaloni de in.

– Treci pe-aici, îl întrerupse. O să luăm cina peste drum, după ce se-ntoarce și Jim acasă.

Izbuti, după asta, să facă cu autoritate bagajul. Eșarfa colorată era inclusă, împreună cu trei bluze albe de in,

niște balerini negri și colierul de corali pe care i-l dăruise Jim anul trecut. La un pahar de whisky cu Dorothy, pe terasă, așteptându-și bărbatii să facă duș după golf, Helen ar fi putut zice, posibil: „Bob e un tip interesant“. Ba chiar să menționeze și accidentul – cum Bob, la patru ani, se jucase la schimbătorul de viteze, lucru ce făcuse ca mașina să se abată peste tatăl lor și să-l omoare; omul coborâse pe panta aleii de acces să repare ceva la cutia poștală, lăsându-și în mașină cei trei copii mici. Un lucru absolut îngrozitor. Și niciodată adus în discuție. Jim îi vorbise o singură dată despre asta, în treizeci de ani. Însă Bob era un tip anxios, și lui Helen îi plăcea să-i poarte de grijă. „Ești un fel de sfântă“, ar fi zis Dorothy, cu ochii ascunși de ochelarii de soare uriași.

Iar Helen, atunci, ar fi clătinat din cap. „E doar un om care simte nevoia ca alții să aibă nevoie de el. Și odată ce-au crescut copiii...“ – nu, copiii n-avea să-i aducă în discuție.

Nu acum, când fata familiei Anglin chiulea de la școală și lipsea de acasă noaptea. Dar cum să-și petreacă împreună zece zile fără să aducă în discuție copiii? Trebuia să-l întrebe pe Jim.

Helen coborî la parter și intră în bucătărie.

– Ana, îi zise menajerei lor, care curăța niște cartofi dulci cu o perie vegetală, o să mâncăm în oraș diseară. Poți să te duci acasă.

Norii de toamnă, magnifici în nuanțele lor întunecate, erau răsfirați de vânt, și crăpături mari, luminoase, începeau să se întindă peste clădirile de pe Seventh Avenue. Acolo erau restaurantele chinezești, prăvăliile cu suvenire, magazinele de bijuterii, tarabagiii cu legume, fructe și șiruri de buchete de flori. Bob Burgess trecu pe lângă toate acestea pășind pe trotuar în direcția casei fratelui său.

Bob era un bărbat înalt, în vârstă de cincizeci și unu de ani, și era o chestie cu el: știa să se facă plăcut. Când erau cu Bob oamenii se simțeau ca în interiorul unui cerc alcătuit din „noi și-ai noștri“. Să fi știut și Bob asta despre el, poate că viața i-ar fi fost diferită. Însă n-o știa, și își simțea adeseori inima împunsă de o teamă nedefinită. Nu era nici constant. Prietenii se arătau de acord că puteai petrece de minune cu el, după care să-l vezi iarăși și să fie complet pe altă lume. Partea asta Bob o știa, fiindcă i-o spusese fosta nevastă. Pam spusese că se duce undeva departe, în capul lui. „Așa face și Jim“, încercase s-o convingă Bob. „Nu despre Jim e vorba.“

Așteptând la intersecție să se schimbe culoarea semaforului, Bob simți un val de grațitudine pentru cumnata lui, care zisese „O să luăm cina peste drum, după ce se-ntoarce și Jim acasă“. Pe Jim voia el să-l vadă. Ce observase Bob mai devreme, de la geamul apartamentului său de la etajul patru, ce auzise în apartamentul de dedesubt îl zguduise, și acum, trecând strada, depășind din mers o cafenea unde niște tineri stăteau pe sofale într-o beznă cavernoasă, cu fețele hipnotizate de ecranele laptopurilor, Bob simți că peisajul pe care îl străbate nu-i mai era familiar. De parcă n-ar fi trăit la New York o jumătate de viață și nu l-ar fi iubit ca pe-un om în carne și oase, de parcă n-ar fi părăsit nicicând întinderile de iarbă sălbatică, de parcă n-ar fi știut și nu și-ar fi dorit altceva decât cerurile dezolante din New England.

— Sora ta tocmai a sunat, zise Helen lăsându-l pe Bob să intre pe ușa zăbreliță de sub bolta de cărămidă cafenie. Voia să vorbească cu Jim și părea amărâtă. Helen atârână în vestiar haina lui Bob și adăugă, întorcându-se spre el: Știu. Așa vorbește ea. Dar eu tot vă zic că o dată Susan mi-a zâmbit. Helen se așeză pe canapea, încrucișându-și picioarele, în colanți negri, sub ea. Încercam să imit un accent de Maine.

Bob se așeză în balansoar și porni să împingă din genunchi, în sus și-n jos.

– Nimeni n-ar trebui să imite un accent de Maine în fața unuia din Maine, continuă Helen. Nu știu de ce, dar sudiștii sunt mult mai deschiși în privința asta. Dacă-i zici unui sudist „Sal’tare, neică“, nu ai impresia că te privește de sus. Bobby, te cam agiți, zise ea. E-n regulă. Poți să te agiți, dacă te simți bine. Te simți bine?

Bunătatea fusese slăbiciunea lui Bob de-o viață întregă și simțea acum asta ca pe ceva fizic, ca pe un fluid ce i se deplasa prin piept.

– Nu tocmai, recunosc. Dar ai dreptate la chestia cu accentul. Când îți zice lumea „A, ești din Maine, nu faci diferența între ei și hei“, e dureros. O chestie dureroasă.

– Știu, zise Helen. Acum spune-mi ce s-a întâmplat!

– Adriana și Studentelul s-au certat din nou.

– Stai, făcu Helen. A, da, sigur. Cuplul de dedesubt. Au câinele ăla idiot care schelălăie mereu.

– Așa-i.

– Zi mai departe, făcu Helen mulțumită că-și amintise asta. O clipă, Bob! Trebuie musai să-ți spun ce am văzut aseară la știri. Un reportaj numit „Bărbaților adevărați le plac cățelușii“. Puneau întrebări unor tipi mai... scuze... efeminați așa, în brațe cu cățelii ăștia pe care-i îmbrăcaseră în pelerine de tartan, cu cizmulițe de cauciuc. Și mi-am zis: astea-s știri? E un război în Irak de patru ani de-acum, și asta numesc ei știri? E fiindcă n-au copii. Oamenii care-și îmbracă așa câinii. Bob, îmi pare nespus de rău! Continuă cu ce spuneai.

Helen apucă o pernă și porni să-și treacă palma peste ea. Fața i se făcuse rozalie, iar Bob avu impresia că avea un bufeu, așa că-și privi mâinile ca să-i ofere un pic de spațiu personal, fără să-și dea seama că Helen se îmbujorase fiindcă adusese vorba despre oameni fără copii – iar Bob nu avea copii.

– Se ceartă, zise Bob. Și când se ceartă, Studentelul – soțul, că sunt căsătoriți – țipă aceeași chestie iar și iar. „Adriana, mă scoți în pizda mă-sii din minți.“ Și o tot repetă la nesfârșit.

Helen clătină din cap.

– Imaginează-ți cum ar fi să trăiești așa. Vrei ceva de băut?

Se ridică și se apropie de dulăpiorul cu băuturi, unde turnă whisky într-un păhărel de cristal. Era o femeie scundă, cu forme încă apetisante puse în valoare de fusta neagră și puloverul bej.

Bob bău dintr-o înghițitură jumătate de pahar.

– Orișicât, continuă el și văzu cum chipul lui Helen se contractă puțin.

Lui Helen nu-i plăcea defel cum zice el „orișicât“, deși uita mereu asta și, uitând-o și acum, simți că urmează eșecul, că n-avea să poată comunica tristețea a ceea ce văzuse.

– Ea vine acasă, zise Bob, și se pun pe ceartă. El își face treaba cu țipatul. Apoi scoate câinele la plimbare. Însă de data asta, cât e el plecat, ea cheamă poliția. N-a mai făcut asta până acum. El se întoarce și e reținut. Am auzit cum i-a zis polițistul că nevasta lui susține că ar fi lovit-o. Și că i-ar fi aruncat hainele pe geam. Deci l-au arestat. Și el era *perplex*.

Helen arăta ca și cum n-ar fi știut ce să zică.

– El e un tip așa, arătos, foarte la modă în bluza lui cu fermoar, și stătea acolo plângând: Iubito, nu te-am lovit niciodată, de șapte ani suntem căsătoriți, ce faci? Iubito, te roog! Dar i-au pus cătușele și l-au trecut așa strada, în plină zi, până la mașină. O să stea la răcoare peste noapte.

Bob se ridică din balansoar, se duse la dulăpior și-și mai turnă niște whisky.

– E-o poveste foarte tristă, zise Helen, care se simțea dezamăgită; sperase la ceva mai dramatic. Dar putea să se gândească la asta înainte s-o lovească.

– Nu cred că a lovit-o, zise Bob așezându-se iarăși în balansoar.

Cu o expresie gânditoare, Helen spuse:

– Mă întreb dacă o să mai rămână căsătoriți.

– Nu cred.

Bob obosise de-acum.

– Ce te-a deranjat cel mai mult, Bob? vru Helen să știe. Că li s-a stricat căsnicia sau arestarea?

Lua personal expresia lui de om care nu-și putea găsi alinare.

Bob se legănă de câteva ori.

– Totul. Uite-așa s-a întâmplat, zise pocnind din degete. Era, adică, o zi obișnuită, Helen.

Helen îndesă perna în rezemătoarea canapelei.

– Nu știu ce-i așa de obișnuit la o zi în care pui să-ți fie arestat soțul.

Întorcând capul, Bob văzu prin grilajul de la fereastră că fratele lui se apropia pășind pe trotuar și îl cuprinse un puseu mic de anxietate privindu-l: pasul iute, pardesiul lung, servieta din piele groasă. Apoi se auzi sunetul cheii vârâte în broască.

– Bună, scumpule, zise Helen. A venit fratele tău.

– Văd.

Jim se dezbracă de pardesiu și-l puse în cuierul din hol. Bob nu învățase niciodată să-și pună în cuier pardesiul. Ce-i cu tine? obișnuia să-l întrebe nevastă-sa, Pam. Ce-i, ce-i, ce-i? Și ce era cu el, de fapt? Nu putea spune. Însă, ori de câte ori intra undeva, dacă nu-i lua altcineva haina, acțiunea de a o atârna în cuier i se părea inutilă și... ei bine, prea dificilă.

– Hai că plec, zise Bob. Am de lucru la un rezumat de caz.